

А войводата постоянно си мълчи и сегисъ-тогисъ въздъхне изъ дълбоко. Дядо Желю сжщо. Панайотъ, който до тогава не пушеше никакъ, зави си цигара и запали. Исполнскитѣ му мустади се пълнеха съ димъ отъ цигарата, която той, вдаденъ въ мислитѣ си, съ особено усърдие смучеше.

— Джанамъ защо си ти така замисленъ днеска войводо? Каква бѣше тая книга гдѣто ти донесоха днеска, та толкова се умисли? Не бива ли и ний да я знаемъ какво писва бе лжанамъ? — попита Х. Димитъръ байрактаря.

— Защо да го не знаете, аслѣ искате не щете ще го научите, ами да ви го казвамъ съ врѣме. Мене веке ме махкатъ отъ четата. Пъкъ васъ, писватъ, да испратя въ Делиградъ да се събирате въ баталиони, че офицеѣи щяли да ви учатъ и водятъ. Тамъ щяли да се събержтъ всичкитѣ чети.

Тъзи вѣстъ като слана попари и тѣй попаренитѣ хшшлаци. На всички имъ се видѣ това като една голѣма несправедливостъ. Всички взеха да говорятъ, да си исказватъ мѣннието. Разговора се силно оживи. Новината се прѣсна като молния изъ цѣлия бивакъ. Веднага почти цѣлата чета се събра около войводата, и всѣкой искаше да чуе отъ неговитѣ уста неприятната новина. Войводата на всички расправи каква е работата и накара Вулетича да прочете прѣдъ всички предписанието отъ Главнокомандующий, което гласеше че се намѣрило за по цѣлесъобразно, всичкитѣ доброволци които възлизатъ на нѣколко хиляди, вмѣсто да дѣйствуватъ като отдѣлни слаби чети, да се събержтъ всички наедно, и да се организиратъ правилно, като сформироватъ една доброволческа бригада отъ нѣколко баталиона. Заради това, като се освобождава войводата отъ командуванието на четата, поржчваше му се веднага да я доведе или испрати въ Делиградъ, гдѣто ще се събержтъ всичкитѣ доброволци.

— Доброволци ли? Че ний не сме си напуснали училищата и работитѣ за да ставаме тукъ сръбски доброволци, — каза едно младо хшшче, ученикъ отъ Пражкия университетъ.

— Сръбскитѣ офицери чункимъ стигнаха за сръбската войска, ами още и на насъ ще ги даватъ.